

MONITOR

zpravodajský čtrnáctideník

ROČNÍK III., ČÍSLO 13

31. srpen 2006

(za dobrovolné příspěvky)

Tradice Otců

Z homilie pražského arcibiskupa Jana z Jenštejna

Maria jediná vskutku stojí nade všemi, zůstávajíc v plnosti slávy nezměnitelná, neboť její přebývání bylo vždycky v nebesích a vždycky byla plná Krista, toho, jež nosila pod svým srdcem. Stalo se tak zastíněním od Ducha Svatého, který do ní vstoupil, zcela ji pronikl, zdokonalil a nade všechny andělské i lidské zástupy povýšil. Panenského a neporušeného jejího těla se z vůle Boží nedotkla žádná křehkost plodící zkázu hříchu. Neboť Maria byla milosti plná, byla

dílem podivuhodným, jak se slušelo na božské Slunce, které v ní mělo přebývat, dílem převyšujícím všechnu dokonalost andělskou i lidskou. Nadmíru jasně se to zjevuje v početi Božího Slova.

Jaký to důvěrný svazek s celou Trojicí! Na zemi stojíc, nebes se dotýká, ano, proniká až do nejvyššího nebe a vidíme ji usadat na trůn po Synově pravici. Nepřichází z nejzazších končin země jako královna ze Sáby, aby slyšela moudrost Šalomounovu; přichází patřit na samou

věčnou Moudrost, mít na ní účast, kochat se bez konce rozkoší nebeské blaženosti.

Ty slavná, vznešená, nade všechny vyvýšená Rodičko Boží neposkvřená! Kdo by tě mohl vyzdvihnout po tvém Synu do větších výšin na zemi i na nebi, když ses měl stát Matkou nejvyššího Boha? Jak bychom tě my na zemi mohli ještě více vyvýšit, když tě na nebi Pán vyvýšil nade všemi hvězdami nebe a nade všemi zeměmi světa?

Celá Církev ti proto vzdává hold, zpívá ti písně a chvalo zpěvy, vyznává svou oddanost a šíří světem tvou slávu, i když to není nic proti tvé slávě v nebeském Jeruzalémě.

Láskou roste poznání, poznáním roste láska

Pojem „odpovědnost“ je etymologicky spřízněn s pojmy „odpověď, odpovídat, dávat odpovědi.“ Křesťan žije ve světě plném otázek, které jsou kladeny i jemu. Odpovědi sice vyžadují z naší strany velkou připravenost, kdy jen poučený rozum a moudré srdce může účinně obstát. Jinak se často stává, že nevěřící či hledající jakýmsi instinktem rozpoznají naše slabiny, naše rozpaky a nejistotu, a šance na jejich obrácení tím (naší vinou) klesá.

Je známo, že „poznat mohou jen to, co milují“. Láska jistě otvírá brány poznání i touhu po moudrosti, ale tato věta platí i obráceně: „Tím, že poznávám, roste má láska.“ Platí to zejména ve vztahu člověka k Bohu: Čím více mi rozumové poznání umožňuje nahlédnout do pravdy o Bohu a uvádí mě do překvapujícího a nikdy nekončícího proudu jeho darů, tím více roste můj úžas, má touha po něm i vnitřní potřeba a schopnost sdílet se s Ním a se všemi, kdo ho hledají. Proto by mělo být závažnou výzvou pro nás všechny rozvíjet své vzdělání, nikdy se nespokojit jen s oním nezávažným lehkým průměrem svých znalostí o Bohu. Máme usilovat o poznání Boha způsobem přiměřeným svému rozumovému „vybavení“. I prostý, nestudovaný člověk mívá v sobě dispozice tzv. přirozené moudrosti, může čist, přemýšlet, ba dokonce kontemplantovat duchovní podněty získané novým poznáváním.

Ve známé cyrilometodějské písni zpíváme: „Dědictví otců zachovej nám,

Foto: Koninklijke Bibliotheek

Pane.“ Na počátku našich dějin stojí dva věrozvěsti, vynikající jak heroickým stupněm svatosti života, tak i tím, že to byli nejvzdělanější lidé své doby, geniální učenci, schopni evangelizovat pohanské a barbarské prostředí. Svátý Cyril dokonce stanovil svou hlaholicí jakýsi „dorozumivací kód“, aby Boží Slovo mohlo proniknout do jazyka i života těch, kteří měli být získáni pro Krista. Pokud se chceme považovat za dědice tohoto odkazu, máme i my být vzdělanými žáky těchto učitelů.

Dnes, více než tisíc let poté, jsme svědky nového nárůstu pohanství všude tam, kde se člověk odklání od Tvůrce a jeho řádu. Je třeba znovu objevit způsob, jakým tehdy dokázali oba věrozvěsti uvést do života skutečnou evangelizaci. Dnes jako tenkrát bude třeba lidí, pro které úsilí o svatost života není jen prázdným pojmem nebo pouhým refrénem poutní písně, a kterým

nebude lhotejný ani úkol vzdělávat se. Jen takoví budou schopni „obdělávat“ a kultivovat úhory dnešní nevědomosti.

Papež Benedikt XVI. je znám jako mistr dialogu, při kterém jeho vlídný a pokojný úsměv je spojen s klidnou a jasnou formulací teologické pravdy, kterou i odpůrci víry označují za „pancéřovou, neprůstřelnou“. Říkají o něm, že v dialogu dovede citlivě rozpoznat slabá místa každého tvrzení, a tím působivěji právě v nich poukázat na pravdu. To předpokládá vyzrálou vzdělanost i „kulturu srdce“, kdy nejde o polemické potírání protivníka, ale vždy jde ruku v ruce pravda s láskou. Od něho se můžeme učit jak lásce ke Kristu a k bližním, tak oné moudrosti, kterou Duch svatý dává těm, kdo poučeným a vzdělaným rozumem se mají stát věrozvěsty našich dnů. Co brání, abychom se jimi nestali i my?

Mons. Josef Hrdlička
světící biskup olomoucký

ZPRÁVY

ČBK se omluvila za kritiku učebnice

„Obě strany se shodují i na tom, že publikování kvalitně odborně připravené učebnice českého jazyka a literatury, prošlé schvalovacím řízením MŠMT ČR, v žádném případě nelze označit za podněcování rasové a náboženské nesnášenlivosti, porušování Ústavy ČR či Listiny základních lidských práv a svobod. ČBK

vyjadřuje politování nad tím, že k podobným vyjádřením došlo,“ říká se ve společném prohlášení ČBK, reprezentované biskupem Lobkowiczem, a nakladatelství Fraus, jež vydalo dotyčnou učebnici.

Celé znění je na <http://tisk.cirkev.cz>.

ČBK

Čeští katolíci pomáhají dětem v Ugandě

Arcidiecézní charita Praha uspořádala 27. července setkání s Edwardem Kasiryem, koordinátorem sociálních pracovníků projektu „Adopce na dálku“ v Ugandě. Setkání se zúčastnilo několik desítek adoptivních rodičů.

Projekt Adopce na dálku funguje

v Ugandě od ledna 2001. Soustřeďuje se na sirotky, kteří nechodí z finančních důvodů do školy. Hlavním cílem je poskytnout dětem vzdělání a kvalifikaci, aby si v budoucnu mohly najít práci. Také je nutná osvěta o AIDS, hygieně, atd.

RC

Mladí katolíci pro církve

Až několik stovek mladých aktivních katolíků zamířilo o prázdninách do Litomyšle, kde ve dnech 13. – 19. srpna proběhlo Celostátní setkání animátorů, zaměřené na přípravu katolické mládeže pro práci mezi vrstevníky.

Pracovní týden měli mladí rozdělený do dvou formačních bloků, prokládaných diskusemi s odborníky a doprovodným programem. Stěžejní témata zaměřila jejich pozornost ke Katechismu katolické církve a na modlitbu. V diskusích se zabývali společenskými, politickými, psychologickými, etickými, mediálními a náboženskými otázkami, které jsou úzce spjaty se životem dnešní mládeže.

Setkání se zúčastnilo na pět stovek mladých, tzv. animátorů. Jedná se o mladé lidi, kteří vedou skupiny mládeže, podílejí se na vyplnění jejich volného času a pomáhají při nejrůznějších aktivi-

tách — od charitativních činností až po dětské tábory. Jde o preventivní působení mládeže mezi vrstevníky a na mladší generaci na bázi křesťanského hodnotového systému.

Více jak sto dobrovolníků se podílelo na závěrečných přípravách setkání v Litomyšli už od 9. srpna. V průběhu týdne dorazili mezi své mladé do města Bedřicha Smetany také čeští a moravští biskupové.

Místní občané byli zváni na všechny bohoslužby a na kulturní večer na zámku ve středu 16. srpna. Poděkování patří všem občanům Litomyšle, kteří ubytovali některé z mladých účastníků ve svých domovech.

Organizátory celé akce byla Sekce pro mládež České biskupské konference a Asociace křesťanských sdružení mládeže (AKSM).

Sekce pro mládež ČBK

Vietnamští katolíci pracují s problémovou mládeží

I když jsou katolíci v komunistickém Vietnamu diskriminováni, rozvíjí Církve pastorační aktivity, především díky laikům. Ti pracují s mládeží a poskytují jí morální kompas, zvláště těm, kdo nemají rodinu. Právě na rodinu klade vietnamská Církve velký důraz.

Ve městě Kan Tho působí asi 50 katolických street-workerů, ve městě Kao Lan 25. Věnují se většinou dětem z rozpadlých domovů, které na ulici buď pracují nebo kra-

dou. Tyto děti postrádají lásku a rodiče se o ně nestarají. „V dnešní rodině otec chybí a matka pracuje,“ řekl jeden z dobrovolníků. „Rodinná jednotka je slabá, každý jednotlivec si žije ve svém vlastním malém světě. Mladí lidé jsou jako ostrovy, obklopení jen vlastními myšlenkami a pocity. Ale naši práci je přinést jim slovo Boží. Musíme je uchránit před pokušením materialistického světa.“

Asia News

Církevní představitelé k válce ve Svaté zemi

Po návratu z dovolené promluvil papež poprvé při nedělním Anděl Páně. Soustředil se především na konflikt ve Svaté zemi. „Ve jménu Božím vyzývám všechny, kdo jsou odpovědní za tuto spirálu násilí, aby na všech stranách složili zbraně,“ řekl papež a požádal o pomoc pro postižené i o modlitbu za ně.

Maronitský patriarcha, kardinál Nasrallah Sfeir se vyslovil pro nucené odzbrojení Hizballáhu: v rozhovoru pro televizi *Al Arabija* řekl, že Hizballáh nemá žádné právo vlastnit zbraně. „Je pravda, že potřebujeme příměří, ale potřebujeme v Libanonu také radikální zásah, aby se lidé vzájemně nezabíjeli další dva tři roky,“ vysvětlil. Dodal, že libanonská vláda je na to všechno příliš slabá a že by odpovědnost měla převzít OSN.

Asia News

Křesťané nemají v Německu nárok na azyl

Badensko-württembergský správní soud rozhodl 2. srpna, že asyrsko-chaldejsí křesťané, prchající z Iráku, nemají nárok na azyl, protože mohou utéci na kurdský sever, kde je klidno. 95% iráckých křesťanů žije v jižním a středním Iráku, sužovaném bombovými útoky. Sever země je teď přeplněn uprchlíky a jsou zde obavy z turecké intervence.

20 000 uprchlíků nyní hrozí odsun z Německa zpět do Iráku. Přitom je řada útoků zaměřena právě na křesťany: už 31 kostelů bylo vyhozeno do povětří, mnoho kněží a návštěvníků bohoslužeb bylo zavražděno.

KATH.NET

Katolíci ohroženi jemným prachem?

Časopis *Spiegel* přinesl zprávu, že klimatolog Stephan Weber z univerzity v Duisburgu-Essenu upozornil na nebezpečí jemného prachu při katolických mších: tento prach vytvářejí svíčky a kadidlo.

Podle Webera se při mši nachází ve čtverečném metru vzduchu až 220 mikrogramů jemného prachu: tato hodnota čtyřikrát překračuje hodnoty povolené Evropskou unií.

KATH.NET

ZPRÁVY

Washington Times kriticky o rezoluci 1701

List *Washington Times* uveřejnil 21. srpna článek Johna R. Thompsona s názvem „Čeká nás apokalypsa?“

Thompson tvrdí, že rezoluce OSN č. 1701, která volá po příměří mezi Hizballáhem a Izraelem, otevírá Hizballáhu cestu k dosažení jeho cílů: plné kontroly Libanonu, znovuvyzbrojení s cílem dobytí Izraele a event. dalšího útoku na Spojené státy. Šéf Hizballáhu šejk Hasan Nasrallah přijal příměří, ale bude pokračovat v odporu proti izraelským jednotkám na libanonské půdě. Izraelský premiér Ehud Olmert řekl, že jeho vláda dodrží příměří, ale jeho ozbrojené síly neopustí Libanon, dokud nedorazí mírové sbory OSN.

Libanonský ministr zahraničí Tárik Mitrí k tomu poznamenal, že příměří, jehož podmínky nemohou být dodrženy, není žádné příměří.

Rezoluce 1701 ukládá těžká břemena libanonské vládě a armádě, které

jsou slabé a ovlivněné Hizballáhem. Nezmiňuje se o Iránu a Sýrii, jež podporují Hizballáh. Odsouvá odzbrojení Hizballáhu na neurčito; ten tak může převzít plnou kontrolu nad Libanonom a postupovat proti režimům dalších zemí, tj. Egypta, Iráku a Jemenu, a provádět sabotážní akce v Evropě a USA.

Jak se zdá, bude muset muslimský svět přijmout Hizballáh jako „vítěze“. Nešitští Libanonci (60 – 70% populace) budou muset opustit zemi nebo se podrobit despotismu Nasrallahových fanatiků. Střední Východ, Evropa i USA zakusí ještě silnější útoky teroristů Hizballáhu.

Thompson proto označuje rezoluci 1701, kterou přijaly USA ve spolupráci s Francií, za tragický omyl. Tato rezoluce – podle Thompsona – vystavuje svět dalšímu hroznému útoku na svobodmýlovou společnost.

Washington Times

Konzervativci mají větší budoucnost

Wall Street Journal přinesl článek Arthura C. Brookse „Rozdíl v plodnosti“, který na číslech ukazuje, jak se americká populace stává konzervativnější prostě tím, že liberálové nemají dost dětí.

Americká *General Social Survey* z roku 2004 potvrzuje, že lidé liberálního smýšlení mají výrazně méně dětí než konzervativci. 100 politicky liberálních osob tehdy mělo 147 dětí, zatímco 100 konzervativců mělo 208 dětí. „Rozdíl v plodnosti“ tedy činí 41 %. Jelikož je zjištěno, že 80% mladých voličů volí stejně jako jejich rodiče, znamená to, že tento rozdíl bude posilovat.

Navíc se „rozdíl v plodnosti“ zvět-

šuje rychleji než o půl procenta ročně. V politicky nerozhodném státě (Ohio) byl v roce 2004 poměr hlasů pro republikány a demokraty půl na půl, zatímco v roce 2012 to bude 54 : 46 %. V roce 2020 to bude 59 : 41 %. Stát převážně liberální (Kalifornie) bude v roce 2020 volit konzervativce poměrem 54 : 46 %.

Rozdíl v plodnosti se neliší v závislosti na věku, příjmu, vzdělání, pohlaví a rase, ba ani náboženství. Vezmou-li se osoby, jež mají v těchto ohledech stejné parametry, pak u liberála bude o 19% větší pravděpodobnost, že bude bezdětný, než u konzervativce.

Wall Street Journal

„Za obnovu křesťanské společnosti“

8. srpna se australské Canbeře konalo setkání s názvem „Za obnovu křesťanské společnosti – za záchranu demokracie!“. Sešlo se 300 politiků a komunálních činitelů.

Setkání konstatovalo, že křesťanství je v Austrálii terčem stálých útoků a proto je třeba re-christianizovat australskou společnost tak, aby přežila rozkladné účinky radikálního sekularismu. Setkání se zúčastnil i premiér John Howard, organizátorem bylo Křesťanské společenství členů parlamentu.

Jeho mluvčí John Anderson zdůraznil, že koncept sekulární vlády je křesťanským pojmem: „Oddělení Církve od státu je křesťanská představa: je to jeden ze základních rozdílů mezi námi a muslimskými společnostmi,“ řekl. Naopak sekulární hodnotový systém nám dal nacismus a Druhou světovou válku. Anderson dodal, že Australané těžší z plodů křesťanského hodnotového systému, ale „žádné ovoce nepřežije, pokud neuchováme kořeny stromu“.

LifeSite News

Je třeba se modlit za obrácení teroristů

Papež při své dovolené navštívil klášter karmelitek poblíž Les Combes v italských Alpách. Požádal tamější sestry, aby se modlily za obrácení teroristů. „Oni nevědí, že škodí nejen svým bližním, ale především sami sobě,“ řekl papež. „Rozjímavý život, bohatý na účinnou lásku k bližnímu, otevírá nebesa lidstvu, které to tolik potřebuje, protože v dnešním světě jako by Bůh neexistoval. A tam, kde není Bůh, je násilí a terorismus,“ vysvětlil papež.

Zenit

Kardinál Etchegeyay do Svaté země

Papež Benedikt XVI. vyslal kardinála Rogera Etchegeyay jako zvláštního vyslance do Svaté země. Kardinál byl pověřen navštívit postižená území a vyjádřit solidaritu Svatého stolce. Mise měla striktně náboženský charakter.

15. srpna kardinál Etchegeyay sloužil mši svatou v libanonské Harisse společně s maronitským patriarchou, kardinálem Nasrallahem Sfeirem. Také v Nazaretu sloužil mši svatou společně s latinským patriarchou Jeruzaléma.

KATH.NET

Irácký kněz unesen

Chaldejský katolický kněz byl unesen v Bagdádu po mši svaté na svátek Nanebevzetí Panny Marie. P. Hanna působí ve farnosti svatého Jakuba v Doře, jedné z nejnebezpečnějších částí Bagdádu.

Chaldejský katolický patriarcha Emmanuel-Karim Delly navštívil v této věci premiéra Nouri al-Maliki a byl ujištěn o snaze vlády situaci vyřešit.

CNS

Výstava o Turinském plátně

Papežský institut Panny Marie Jeruzalémské otevřel v Jeruzalémě stálou výstavu o turinském plátně. Je zde digitalizovaná kopie plátna; bronzová socha od Luigi Matteiho je rekonstrukcí Kristova těla podle plátna. Výstava má pomoci jeruzalémským poutníkům, aby uvažovali o utrpení Kristově.

Zenit

ZPRÁVY

„Bez objektivní morálky spějeme k totalitnímu státu“

Když hodnotil 5. světové setkání rodin ve Valencii, řekl toledský arcibiskup, kardinál Antonio Cañizares, že sekularismus a morální relativismus vedou k rozpadu rodiny a společnosti.

Zdůraznil, že pravá lidská svoboda a demokracie jsou možné jen ve společnosti, která uznává objektivitu dob-

ra a zla. Bez úcty k přirozenému, stvořenému řádu života diktuje morálku moc a nakonec vyprodukuje totalitářskou společnost, varoval. V tomto novém pojetí už lidská práva nejsou vepsána v lidské přirozenosti; záleží na tom, jak je definuje politická moc.

Zenit, LifeSite News

Homosexuální slavnosti v Jeruzalémě zakázány

Na první týden v srpnu byla plánována „World Pride Parade“ v Jeruzalémě. Veřejnost projevila značný odpor vůči podobnému podniku, a navíc vypukly v Izraeli vojenské akce; proto byl podnik zakázán. Organizátoři připravili alternativní zábavu — „Protest proti nenávisti“, který by se měl konat na témž místě, jakmile poleví boje. Jeruzalémská policie však zakázala i tuto akci.

„Světový pochod pýchy“ měl být

druhou akcí tohoto typu: první se konala v Římě v jubilejním roce 2000. Druhý „pochod pýchy“ byl úmyslně plánován do Jeruzaléma, který je posvátným místem tří světových náboženství, jež kladou důraz na tradiční morální principy jako odraz Boží vůle.

Podle průzkumu veřejného mínění 75% obyvatel Jeruzaléma tuto slavnost odmítlo.

LifeSite News

„Kam jde Evropa? — Kultura, národy, instituce“

Pod tímto názvem se od 28. září koná v Římě Páté symposium univerzitních učitelů. Otevře je kardinál Camillo Ruini, vikář římské diecéze, a mluvit bude například toledský arcibiskup kardinál Antonio Llovera Cañizares, profesor Rémi Brague z pařížské Sorbonny, odborník na evropský středověk, a další.

Symposia se zúčastní 250 delegátů z 35 zemí. Uzavře je rektor Lateránské

univerzity biskup Rino Fisichella.

Symposium je přípravou na Evropské setkání pastoračních delegátů na národních univerzitách, jež se bude konat v červnu 2007 a bude mít téma: „Nový humanismus pro Evropu. Role univerzit.“ Smyslem takovýchto akcí je obnovit úlohu univerzit v celoevropském měřítku.

SIR

Jubilejní rok v Maďarsku

Maďarští biskupové vyhlásili rok 2006 za rok smíření a modlitby. Podnětem je dvojitý jubileum: padesáté výročí protisovětského povstání z roku 1956 a výročí bitvy u Bělehradu (Nándorfehérvár), kdy — 22. července 1456 — křesťané, vedení Jánosem Hunyádim a povzbuzovaní svatým Janem Kapistránem, zastavili tureckou armádu Moha-

meda II. Kapistrán tehdy citoval svatého Pavla: „Pán, který určuje začátek všech věcí, určuje i jejich konec!“

Františkánská provincie svatého Jana Kapistrána, Válečné muzeum a vojenský ordinariát uspořádali k výročí výstavu „Na obranu Evropy“, která připomíná její velké obránce.

SIR

Švýcarsko: Tři měsíce za neuctivý výrok o Mohamedovi

Právnicka, který veřejně napsal, že pedofilie je v islámu kulturní tradicí, odsoudil švýcarský vyšetřovací soudce k nepodmíněnému trestu tří měsíců.

Odsouzený své tvrzení zveřejnil v le-

táku z února tohoto roku.

Už v prosinci 2005 byl tento muž ze stejného důvodu odsouzen k podmíněnému trestu.

KATH.NET

Santiago a obnova křesťanských kořenů Evropy

Biskup Galicie, Julián Barrio Barrio, řekl na svátek svatého Jakuba, že poutní místo Santiago de Compostella je výzvou k revitalizaci křesťanských kořenů Evropy. „Nikdo nesmí stát lhostejně stranou,“ řekl biskup: „Tato doba vyžaduje, abychom vyjádřili jasnou, pevnou identitu uprostřed zmatku, oslabeného myšlení a rozdrobené odpovědnosti.“

I v roce 2006, který není Svatým rokem, přichází do Compostelly tisíce poutníků. Mluvčí diecéze řekla, že tito poutníci sem přicházejí hledat „skrytou pravdu, kterou nacházejí v sobě samotných, když stojí před hrobkou apoštola“.

Fides

Křesťanští vězni v Bhútánu propuštěni

29. července propustila bhútánská policie dva křesťany nepálského původu, kteří byli počátkem ledna uvězněni za proselytismus: pouštěli v soukromém bytě film o Ježíšovi a jeden z budhistic- kých diváků je udal. Byli odsouzeni na 3 resp. 3 a půl roku. Nyní byli propuštěni po intervenci indické vlády a dalších zahraničních činitelů. Oba křesťané patří k letniční církvi.

Bhútán je malé, izolované království, kde je budhismus státním náboženstvím. Od roku 1965 mají křesťané zakázaný přístup do země, ale některým křesťanským nevládním organizacím se přesto podařilo do Bhútánu dostat. Křesťané, kteří už v zemi žijí, nesmějí stavět kostely ani se svobodně setkávat.

Asia News

Redakční poznámka

Úvodník a komentáře prvního zářijového čísla se vztahují k poměru víry a rozumového poznání, resp. vzdělání. Napjatá politická situace v zemi si také zasluhuje komentář, ale v důsledku turbulencí posledních dnů se stále mění a tak jsme nuceni připravený text odložit stranou; předpokládáme, že než se číslo dostane ke čtenářům, bude politické dění opět někde jinde.

Redakce

KOMENTÁŘE

Linie Otce a otců

V Ježíšově životě je myšlenka Boha jako Otce ústřední a velice revoluční. Dle mého názoru je to jeho největší přínos a ústřední bod jeho působení. Vezměme si, že Bohem nebo dokonce bohy v ostatních kulturách byl do té doby někdo, kdo podle vlastního rozmaru jednal s člověkem, jen judaismus chápal Boha jako dobrého smluvního partnera. Jednalo se o smlouvu dodržení pravidel za požehnání, ochranu. Už otcové jako Abrahám, Mojžíš chápu Boha jako někoho komu náleží láskyplná podřízenost. Jsou to otcové, kdo budují Izrael, kdo se střetává s Velikým Záhadným. To díky otcům mohl přijít Kristus a hlásat

nauku o Otci.

Myšlenka Boha jako Otce je známa již ze židovského Tanachu, nebo Starého zákona, například knihy Malachiáš 2,10: „Což nemáme všichni jednoho Otce? Což nás nestvořil jediný Bůh? Proč jsme vůči sobě věrolomní a znesvěcujeme tak smlouvu svých otců?“ Na tomto citátu vidíme, že nebyť otců neznali bychom Krista s Otcem.

Ježíš přináší prohloubení vztahu mezi člověkem a Bohem, nejedná se už o služebnickou láskyplnou podřízenost, ale o synovskou láskyplnou poslušnost. A je to právě Ježíš Kristus, který svým postojem k otcům a Otci vtahuje člově-

ka do jednoho z nejpodivuhodnějších příběhů.

Kristův postoj k otcům a jejich smlouvě s Bohem vystihuje nejlépe evangelijní záznam: „Nepřišel jsem zákon zrušit, ale naplnit.“ A jeho vztah k Otci nejlépe charakterizuje opět evangelijní zpráva: „Ne má, ale tvá vůle se staň ... Co je tvoje, je moje a co je moje, je tvoje.“ Jen pro zajímavost zde uvedu, že lidé si to předělali na: „Co je tvoje, to je moje. A co je moje, do toho ti nic není.“

Co asi říkáme my?

Jan Krůta

Autor je student Blízkovýchodních studií na FF ZČU v Plzni.

Křesťanství a kultura

Rozhovor s profesorem Giovanni Maria Vianem

Z: *Myslíte si, jako patristický filolog, že je nutné mluvit o křesťanství jako o „kultuře“?*

V: Rozhodně ne, protože víra v definitivní Boží zjevení v Ježíšovi je něco, co každou kulturu přesahuje. Avšak křesťanství — právě proto, že je založeno na vtělení Božího Slova v určitém historickém a kulturním kontextu — je zakotveno v různých kulturách, jež nepochybně přesahuje, ale od nichž zároveň není možné je oddělit.

Z: *Od kdy můžeme datovat existenci nějaké křesťanské kultury?*

V: Z toho, co jsem řekl, plyne, že můžeme mluvit o křesťanské identitě, která se začala odlišovat od judaismu již ve druhé polovině prvního století. Pak je nutné vyčkat několik prvních desetiletí druhého století, než můžeme konstatovat stopy povědomí křesťanské kultury s různými odstíny podle různých kultur té doby. Takže můžeme mluvit o asijské křesťanské kultuře vzniklé ve druhém století na území dnešního Turecka i o alexandrijské křesťanské kultuře, která se silně uplatňovala ve třetím století. Jejím největším představitelem byl Origenés a bude mít obrovský vliv v další historii. Velké rozšíření křesťanství během třetího století a pak uznání náboženské svobody církve za císaře Konstantina mělo — mimo jiné — rostoucí vliv na křesťanskou víru v řecko-římském světě na všech úrovních kultury, od intelektuální úrovně takového Eusebia a Jeronýma až k lidové mentalitě. Od té doby je křesťanství nerozlučně spjata

s dějinami středomořské a západoevropské oblasti, přičemž ovšem nesmíme zapomínat na mimoevropské křesťany žijící dále na východ, od střední Asie až do Indie, a dále na jih v Etiopii.

Z: *Patristické texty je podle vás nutné studovat jako jiné texty dané doby. Co znamená „jiné“?*

V: Prostě to, že křesťanské texty — včetně textů biblických — je nutné studovat stejně jako texty profánní. Tedy v zásadě bez předsudků, ať příznivých nebo polemických, ale mít ovšem z historického hlediska stále na paměti, že jde o texty náboženské.

Z: *V čem se dnes můžeme poučit z alexandrijského dědictví?*

V: Jednak potřebě pečlivě pozornosti právě k textům, ovšem s vědomím, že každé literární dílo, zejména biblické spisy, má hluboký význam, který jde dále než pouhá jeho litera. Na druhé straně je pro nás poučné tehdejší nadšení ve vztahu k vnějšímu kulturnímu světu.

Z: *Ve své knize uvádíte mnoho vydání Bible. Které pokládáte ze svého vědeckého hlediska za nejlepší?*

V: Nejlepší vydání Bible jsou kritická vydání původních textů — v hebrejštině, aramejštině a řečtině — a dále starověké řecké a latinské překlady. Jsou to vydání vypracovaná během 20. století s nesmírným filologickým úsilím, které stále pokračuje. Jsou určena specialistům a zde je nemohu podrobně vyjmenovávat. O jednom vydání se však musím zmínit vzhledem k jeho původu a ekumenické-

mu zaměření. Mám na mysli „The Greek New Testament“ (Nový zákon řecky), který uveřejnily United Bible Societies poprvé v roce 1966 a ve čtvrtém revidovaném vydání v roce 1993. Je to text určený těm, kdo chtějí originál překládat do jazyků, jimiž se mluví dnes. Mezi současnými překlady vyniká „Jeruzalémská Bible“, mj. díky svým významným poznámkám. Poprvé ji uveřejnila ve francouzštině dominikánská Biblická škola v Jeruzalémě roku 1955 a opravená vydání vyšla v letech 1973 a pak 1998. Velmi důležité je toto poslední vydání, které se nyní ještě upravuje; jeho formát je hojně využíván v jiných jazycích, mezi nimi ve španělštině.

Z: *Kde začíná „božská knihovna“ a kde končí?*

V: Výraz „božská knihovna“ pochází od sv. Jeronýma; znamená „Boží knihy“ a začíná proto prvními autory biblických textů, kteří je sepsali v průběhu prvního tisíciletí před Kristem. Od té doby tyto knihy nepřestávají plodit další texty, jež byly jejich pokračováním a ještě nyní je stále komentují. Z prostého důvodu: lidská slova nikdy nemohou vyčerpat Boží Slovo, které je od věčnosti a nemá žádný konec.

Dr. Giovanni Maria Vian, profesor patristické filologie na římské univerzitě La Sapienza, je autorem knihy „Filologie a dějiny křesťanského písemnictví: božská knihovna“. Analyzuje v ní význam biblických textů od dob jejich vzniku do dneška. Vyšla ve španělštině a italštině.

Zenit

KOMENTÁŘE

Odovědnost rodičů za vzdělání dětí

Řekne-li se „vzdělávání a výchova dětí“, naprosté většině lidí se automaticky vybaví školní „škamna“, v lepším případě takřka romantické prostředí malých škol, v horším naopak anonymní fabrika na socializaci dětí v duchu reálného socialismu. V každém případě jako by lidé považovali za normální, že ti, kdo mají zodpovědnost za vzdělání a výchovu dětí, nejsou na prvním místě rodiče, ale jaksi celá anonymní společnost.

Společnost však není rodičem dětí a chce si formovat děti podle svých představ. Zájem rodičů a dětí na straně jedné a zájem veřejných institucí na straně druhé se liší, zvláště tam, kde si společnost až příliš osobuje práva, které svou přirozeností náležejí především rodičům. Ne náhodou byly matky v padesátých letech násilně hnány do zaměstnání a děti formovány ve školkách od nejútlejších let.

Státní pohled na vzdělání

Normální rodiče se nedívají na dítě jako na výkonnou jednotku, která se má co nejlépe připravit pouze na konkrétní úkol ve společnosti, jako na „výrobek“, který je vhodné socializovat způsobem, aby moc nepřemýšlel mimo „užitečný“ rámec a aby příliš nevyčníval ze společnosti v jakémkoli směru. Jinak řečeno, dnešní vysokoškolák programátor je sice geniálně vytrénovaný v tom, jak dělat s počítači zázraky, ale jeho schopnosti v porozumění v jiných oborech jsou zcela ubohé a jeho jinak bystrý rozum zcela paralyzován. Vysokoškolský matematik zcela přesně a logicky v práci uvažující vám ale bude bez uzardění autoritativně tvrdit, že „nikdo nemůže poznat pravdu“ a vůbec si přitom neuvědomí absurditu svého postoje. To se bohužel týká všech oblastí dnešního vzdělání.

Rozdělení a panuj

Staré přísloví říkalo „rozděl a panuj“ a je nutno podotknout, že v oblasti vzdělání to platí dvojnásob. Dnes má mnoho lidí svět rozdělený v hlavě do mnoha samostatných komůrek, pečlivě mezi nimi udržuje tolerantní vztah a chrání se jednu myšlenku konfrontovat s druhou. Průměrný člověk odchovaný státním vzdělávacím systémem má na všechno odborníky, kterým zcela nekriticky věří a je tak současné společenské ideologii vydán na milost a nemilost.

Útrpně kroutíme hlavou nad našimi předky — nad horečkou nacionalismu minulých století, nad tím, jak se věřilo Hitlerovi nebo jak lidé mohli posílat me-

Foto: archiva

moranda požadující trest smrti pro „kapitalistické hyeny“. Málokoho však napadne, jak se naši potomci budou dívat na nás, když na jedné straně vymíráme a zároveň masivně propagujeme antikoncepty, jak si stěžujeme na krutosti dospívajících a zároveň je jak slepí zahlcujeme horory a krvavými počítačovými hrami.

Člověk je dnes formován tak, aby přestal samostatně uvažovat a byl tak ve své podstatě zbaven svobody a degradován na perfektně vycvičené jednostranně zaměřené zvíře. Za to mu společnost poskytuje vše na ukojení jeho pudů: chléb a hry a s nimi i zoufalou prázdnotu a bezcílnost života.

Rodiče musí hledět dál

Rodiče na rozdíl od státu mají cíl jiný. Jejich cílem je vidět šťastné dítě, které se bude umět orientovat v životě, rozlišovat dobro a zlo, samostatně kriticky myslet a znát svou jedinečnost a tím i svou cenu. Katoličtí rodiče si navíc uvědomují, že jejich úkol nekončí zplozením dítěte a případně je naučit orientovat se ve světě, ale že je třeba je naučit jednat dobře, aby se po smrti spolu mohli sejít v nebi, kde jim děti budou trvalou radostí.

Individuální vzdělávání

Že lze docílit samostatného myšlení a obecně celkově plnohodnotného rozvoje dítěte i navzdory vlivu školy, je samozřejmé. Je ale otázkou, proč v dnešní době jít cestou zpravidla složitější, a to i v případě, kdy si rodiče mohou dobrou školu vybrat. Jinak řečeno, proč nejít cestou v zahraničí i u nás dlouhou dobu prověřenou — cestou tzv. individuálního vzdělávání, nebo, jak se dříve říkalo, domácí školy. Praxe ukázala, že rodiče téměř vždy dokážou s dítětem pracovat mnohem lépe než unavená

paní učitelka, která nejen že má také vlastní problémy, ale k tomu i dvacet dětí navíc, mezi kterými musí udržet často heroickou silou pořádek, aby jim byla schopna alespoň něco předat a zadat úkoly na doma.

Individuální vzdělávání má takové výhody oproti standardnímu, masovému vzdělávání, že je s podivem, jak málo se o něm ví: absence ranního stresu, šikany, neplodného zabíjení času ve třídě, kdy se stále na něco čeká, odpadnutí domácích úkolů a tím snazší zapojení do odpoledních aktivit jako je skaut či jiné kroužky, kde jsou kolektivy jednoznačně o několik tříd lepší. Také otázka morálky není v dnešní době zanedbatelná. Navíc s každým dalším dítětem doma vzdělaným odpadá mnoho práce, neboť mladší děti se spontánně velmi rády učí od těch starších. Samozřejmě i zde jsou negativa — jako u všeho. Na rozdíl od školy je však s nimi možné něco dělat a ne jen odevzdaně čekat, co dítě zase domů přinese.

Odvaha a odpovědnost

Při individuálním vzdělávání je podstatné, že právě rodiče rozhodují o tom, jakým způsobem bude dítě formováno. A nejsou-li negramotní či mentálně retardovaní, nemusí mít strach, že by vzdělání a výchovu svého dítěte nezvládli. Naučit totiž dítě chodit na nočník je mnohem náročnější, než naučit totéž dítě číst, psát a počítat. To však většina z nás netuší, neboť na výuku máme ty slavné odborníky.

Výchova a vzdělání vlastních dětí je odpovědnost, kterou od nás škola a nikdo jiný nepřevzme, i když se tak na první pohled tváří. Odpovědnost, která se může obrátit v radost, když vidíte, jak vám děti samy postupně rozkvetou až k plné zralosti.

Mgr. Radim Ucháč

Autor je prezident Hnutí Pro život ČR.

DOTAZY ČTENÁŘŮ

Lidská duše

Řada čtenářů vyjádřila přání seznámit se stanoviskem učitelského úřadu na různé aktuální otázky. Na zaslané dotazy týkající se víry a mravů odpovídají kněží Řádu bratří kazatelů (dominikánů) s úmyslem stanovisko Církve srozumitelně zprostředkovat. Dotazy lze zasílat na korespondenční adresu redakce uvedenou v tiráži.

Co to duše člověka? Jaké má vlastnosti a schopnosti?

Eva Peroutková

Nehmotnost duše

Lidská duše a tělo je člověk. Duše je oživující princip těla. V tomto smyslu mluví Aristoteles o duši vegetativní (rostlinné), živočišné (smyslové) a rozumové. Chceme-li si zjednat přístup k duši, začněme u toho, co nejbezprostředněji vnímáme: své JÁ.

Co je to? Možná spíše zkusme zjistit, co *není*. Mohu říci — jsem svá noha? Určitě ne — řekneme přece MÁ noha nebo mám. A co ruka? Totéž.

Vycházím ze zkušenosti: vystupoval jsem z tramvaje — a málem jsem šlápl na hlavu člověka. Seděl na refýži — nohy až po hýždě pryč, měl kožené rukavice, chodil po ruce. Vysoukal se do tramvaje a odjel. Zpětně jsem si uvědomil, že „já“ toho muže je *totéž*, které měl před tím úrazem, než přišel o nohy. Že tedy nejsem svá noha. Podobně jsem viděl v Jedličkově ústavu děti, jejichž maminky v šedesátých letech minulého století braly lék, který měl zmírnit těhotenské obtíže. Jenže také mrzačil děti, takže se rodily bez paží nebo jinak postižené. Ale děti se smály, plakaly, hrály si s ostatními. Takže nejsem ani svá ruka. Transplantace srdce přinesla další poznatek: jde jen o vyměnitelný sval. Mám srdce, nejsem jím.

A mozek? Uvádím snad všem známý zážitek: večer se připravuji na zkoušku — a vím, že to vím. Ráno dojde ke zkratu — nevyspaní, tréma — najednou nevím, tj. *nemám přístup k informacím*, kterou jsem si ... co? Uložil do mozku, tj. počítače. Já vím, že jsem to *věděl*, tj. si tam uložil. Ale já přece nejsem počítač. Moje „já“ tam poskakuje kolem zaseknutého počítače — jako mechanik, většinou neschopné z něho vydolovat uloženou informaci.

Je-li tomu tak, pak zbývá konstatovat: já jsem *v těle*, užívám ho, ale *nejsem* s ním totožný. *Mám* tělo. Jsem na něm závislý ve vztahu k vnějšímu světu. Ne však v existenci! Nejsem svá noha-ruka-srdce-mozek. Tedy mé já — řekneme už teď

— má duše nemá hmotný orgán — je *nehmotná*.

Co z toho plyne pro závěr lidského života? Co je nehmotné, nemá části. Nemůže zanikat jako každý jiný hmotný útvar — rozpadem na části. Tedy nemůže zanikat vůbec. Je nesmrtelná.

Vznik člověka

Ale odkud je? Člověk vzniká normálně spojením muže a ženy, spermie a vajíčka. Ta jsou hmotným substrátem pro tělo. Ale co duše? Mohou ji vyprodukovat rodiče? Ne. Není hmotná — tak jako jejich duše. Ty se nemohou rozdělit ke vzniku nové, třetí duše a nemají moc ji jinak vyprodukovat. Nejsou všemohoucí, protože jen tak lze duši vysvětlit — zásahem Nejvyšší bytosti.

V češtině máme možnost pouhým přidáním písmene *s* vytvořit nové slovo s jedinečným obsahem. Tvořit znamená z něčeho už existujícího udělat něco lepšího. Z mramoru sochu, z různých tónů melodii.

Ale *s-tvořit* znamená povolání z nebytí k bytí, z ničeho k existenci. Tato činnost je vyhrazena Bohu, který se připojuje k ideálně láskyplnému spojení muže a ženy, kteří se tím stávají otcem a matkou, a Bůh vždy s láskou a svobodně vkládá do zárodku novou, jedinečnou lidskou duši. Proto je každý jedinec určen k *originalitě* a *svobodě*, má jedinečné poslání. V tom je také obraz Boží v člověku.

Činnost lidské duše

Duchová duše má dvojí přístup ke hmotné skutečnosti, dvě *mohutnosti*, jimiž se jí zmocňuje — rozum a svoboda — novu vůli.

Je snad samozřejmé, že *rozum* není totéž co mozek. Ten je pouhým nástrojem rozumu, myšlení, jako oko zraku — vidění, ucho sluchu — slyšení. Mozek je *něco*, myslící subjekt je však *někdo* — osoba. Do mozku se ukládají poznatky jako knihy do knihovny, ale není knihovníkem, tím je rozum sám. Poškodí-li se jeho určitá partie, třeba centrum řeči, ztratí člověk schopnost

se vyjadřovat — ale neztrácí se vědomé *já*, to je stále stejné. Jen nehmotnou duši lze vysvětlit trojí protiklad v člověku.

Stálost vědomí

Máme stálost vědomí sebe ve stále zcela se *měním* těle. Kde v tom neustálém toku atomů je pevný živý bod, v němž zůstává stále vědomí *já*, neměnného, jímž jsme touž osobou, ne-li v něčem nevyměnitelném, nehmotném? Chápeme se přece jako jednotu, kdežto hmota je vždy „dvoupólová“. Prst nemůže ohmatat sám sebe, k tomu je třeba druhý pól — něco jiného. Podobně oko, orgán vidění, paradoxně nemůže vidět sebe samo (v zrcadle jde právě o ten druhý pól, odraz, ne o ně samo). Ale každé „já“ prožívá sebe samo jako *jednotu*.

Vnitřní zážitek

Já vím, že vím. Vědomí, že *já* si uvědomuji sebe, předpokládá, že *já* a *sebe* nejsou dvě rozdílné skutečnosti. To by byla schizofrenie. Je to totéž, jako kdyby v hmotném řádu prst ohmatal sám sebe, oko vidělo sebe. Já si „prohlížím“ sebe — jaksi jednobodově. To je možné jen za předpokladu nehmotnosti, jednoducho, jednopólovosti lidského *já*.

Rozum, který mám od Tebe, mi Tebe nezjevuje

Dnes se mluví o rozumu většinou z hlediska praktického použití v technice a vědních oborech. Nic proti praktickému rozumu. Ale zakousne-li se jako krtek jen do dílčích úkolů a problémů, uniká mu celek — schopnost vytvořit si správnou hierarchii hodnot a tím najít nejhlubší *smysl* všeho dění. Bez toho není možná koncepce skutečného pokroku.

Znamenitě to vystihl Chesterton: „Pokrok nevidím v tom, že se řítíme stále rostoucí rychlostí vpřed, směřujeme-li k propasti.“ V tom případě musíme zastavit a vrátit se na správnou cestu — a pak teprve pokračovat, třeba pomaleji. Jinak řečeno, sebekratší krok ve správném směru je pokrok, sebedelší ve falešném směru je zpátečnictví.

pokračování na straně 8

NA ZÁVĚR

pokračování ze strany 7

Netřeba snad zdůrazňovat, jak diametrálně odlišně se dnes oceňují pokrok a zpátečnictví, většinou přesně naopak. Je pravda, že prvním lidem je dán v Genesi příkaz o vzdělávání země. Byl dán před pádem, kdy nebylo třeba jiných pokynů. Bůh byl ve stálém kontaktu s lidmi a bylo samozřejmé, že měl první místo v jejich životě. Další příkazy, Desatero atd., jsou dávány až po pádu a jsou vyvolány úpadkem, nutností situace.

Podobně se příkazy „dýchej“, „jez“ dává pouze lidem nemocným nebo v ne-normální situaci. Tak samozřejmě, jako dýchat nebo jíst bylo prvním lidem *milovat Boha*, který byl pro jejich nezkažený a ničím nezakalený rozum viditelný všude tak, jako normálnímu oku svět ve světle slunce.

Proč tomu tak není dnes? Prostě, ale průzračně na to odpovídá sv. Augustin z vlastní bolestné zkušenosti: *Oculis aegris odiosa lux, quae sanis est delectabi-*

lis. (Nemocným očím je protivné světlo, které zdravým je příjemné.) Anebo způsobem takřka hmatatelným: *Palato non sano durus est panis, qui sano est suavis.* (Nezdravému patru je tvrdý chléb, který zdravému chutná.)

Ano, tam je třeba hledat vinu a příčinu — v člověku. Nelze vinu svádit jako Adam v ráji na Tvůrce: žena, kterou tys mi dal, mě svedla. Rozum, který mám od Tebe, mi Tebe nezjevuje.

Cíl rozumové duše

Co je tedy cílem, specifickým předmětem rozumové činnosti? Smysly poznáváme jevy, fenomény. Tak je specifickým předmětem zraku barva, sluchu zvuk nebo tón. Pro rozum je to něco, co toto vše nesmírně převyšuje: bytí samo — *existence*, odhlížeje ode všech modifikací daných jeho nositeli v konkrétním řádu jsoucna. To, že něco existuje, uvádí rozum v úžas. Je to nejjemnější, nejduchovější poznání, jakýsi hrot lidského ducha, v němž si nejvíce může uvědo-

mit svou vznešenost a současně i závislost. Člověk si jasně uvědomuje: *nebyl jsem a jsem*. Sám jsem se neučinil. Jsem tedy od jiného. K tomuto zážitku mám bezprostřední přístup. Nemohu jej nikomu dokazovat. Ale také mi jej nemůže nikdo vyvrátit.

Má-li někde smysl otázka po smyslu — zde po smyslu vlastní existence — pak je to právě v tomto bodě. Jsem-li schopen nehmotné činnosti, nemohu pocházet od hmotného činitele.

Agere sequitur esse. (Jaká činnost, takové bytí.) To platí i o mé poznávací činnosti — a také o to víc o mně samotném. Ten, od něhož jsem, musí být také nehmotný, tedy duch. Jsem-li bytost osobní, On o to víc. Jsem-li relativní, závislý, musí být On nezávislý, absolutní! Jsem-li od Něho, nemohu zde být pro *nic* jiného *víc*, než pro *Něho*. Protože k Němu musím dospět, mám-li být šťasten — a nic nechci víc než toto.

*P. Jordán Vinklárek OP
dokončení v příštím čísle*

Liturgická čtení

3. 9. Neděle	Dt 4,1–2.6–8, Žl 15, Jak 1,17–18.21b–22.27, Mk 7,1–8.14–15.21–23 <i>22. neděle v mezidobí</i>	7. 9. Čtvrtek	1 Kor 3,18–23, Žl 24, Lk 5,1–11 <i>sv. Melichar Grodecký</i>
4. 9. Pondělí	1 Kor 2,1–5, Žl 119, Lk 4,16–30 <i>sv. Růžena z Viterba</i>	8. 9. Pátek	Mich 5,1–4a, Žl 13, Mt 1,1–16.18–23 <i>Narození Panny Marie</i>
5. 9. Úterý	1 Kor 2,10b–16, Žl 145, Lk 4,31–37 <i>sv. Viktorin</i>	9. 9. Sobota	1 Kor 4,6–15, Žl 145, Lk 6,1–5 <i>sv. Petr Klaver</i>
6. 9. Středa	1 Kor 3,1–9, Žl 33, Lk 4,38–44 <i>sv. Magnus</i>		

10. 9. Neděle	Iz 35,4–7a, Žl 146, Jak 2,1–5, Mk 7,31–37 <i>23. neděle v mezidobí</i>	14. 9. Čtvrtek	Nm 21,4b–9, Žl 78, Jan 3,13–17 <i>Povýšení sv. kříže</i>
11. 9. Pondělí	1 Kor 5,1–8, Žl 5, Lk 6,6–11 <i>sv. Emil</i>	15. 9. Pátek	Žid 5,7–9, Žl 31, Jan 19,25–27 <i>Panna Maria Bolestná</i>
12. 9. Úterý	1 Kor 6,1–11, Žl 149, Lk 6,12–19 <i>sv. Quido</i>	16. 9. Sobota	1 Kor 10,14–22, Žl 116B, Lk 6,43–49 <i>sv. Ludmila</i>
13. 9. Středa	1 Kor 7,25–31, Žl 45, Lk 6,20–26 <i>sv. Jan Zlatoustý</i>		

RC MONITOR — zpravodajský čtrnáctideník vydávaný o. s. Res Claritatis pod záštitou České dominikánské provincie. Noviny jsou zaměřeny na osvětu široké veřejnosti v oblasti života a postojů římskokatolické Církve jako prevence náboženské nesnášenlivosti a xenofobie. Publikované zprávy jsou zveřejňovány na zpravodajském serveru <http://res.claritatis.cz>. ISSN: 1214-8458. MK ČR E 15474.

Korespondenční adresa redakce: Res Claritatis, Husova 8, 110 00 Praha 1, e-mail: redakce@claritatis.cz, číslo účtu: 1683820001/2400.

Redakční rada: Vít Cigánek, RNDr. Václav Frei, Mgr. Michaela Freiová, JUDr. Ing. Jiří Karas, P. Mgr. Pavel Mayer OP, Zdeňka Rybová, Mgr. Radim Ucháč, Kateřina Ucháčová, Ondřej Vaněček. **Teologický poradce:** P. Mgr. Pavel Mayer OP.

Objednávky: Noviny jsou distribuovány zdarma a lze je v požadovaném počtu kusů objednat na korespondenční adrese redakce. Jejich vydávání je možné jedině díky zasláním darům, které pokrývají náklady na tisk a distribuci. Náklady na jedno číslo činí přibližně 10 Kč, což ročně znamená 240 Kč. Všem dárcům Pán Bůh zaplať. Dary lze podle § 15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.